

til mig selv, fik slået ild, følte en uhyre træthed og sov til højt op på dagen.

Det var forgæves at indlede et møde, at træffe hende alene. Tiden løb også, og hun skulle hjem, faderen og den anden søster ventede på at afhente hende. Jeg var fortvivlet, der blev ikke andet middel end at skrive et brev, broderen lovede at give hende det og atter at få det tilbage. Jeg har det endnu. Det synes meget mat, dog strømmede det dengang levende som ild fra mit hjerte.

København, den 30. oktober 1830

Det er mig umuligt at komme til at tale med Dem, om hvad jeg må sige Dem, om hvad De må vide, før De rejser bort. Mindst af alt ville jeg betro det til papiret, men det er det eneste, det sidste middel, og jeg er i mit hjerte overbevist om, at De besidder den rene, kvindelige følelse, at ikke min inderlige tiltro til Dem vil blive spottet, eller at nogen anden skal se disse ord. Lov mig ikke at lægge dette papir bort, før De har læst alt. Og lad mig i det mindste finde et søsterligt hjerte, den første gang jeg rigtigt åbner mit for en anden. Fra den første dag jeg så Dem, var De mig ikke fremmed, og det forekom mig, men muligt tog jeg fejl, at også De havde nogen godhed for mig, noget mere end det verden kalder: "den selskabelige høflighed". Jeg vidste da ikke, at De var forlovet ellers ville jeg straks have søgt at bekæmpe de følelser, der før hin tid var mig al-

deles fremmede. Nu har Deres broder fortalt mig om Deres forlovelse. Jeg burde altså resignerende træde tilbage, men De har vist kunne mærke mine følelser. Jeg er ikke verdensklog nok til at kunne skjule mit hjerte, og jeg drømmer mig et håb, uden hvilket mit liv er tabt.

Elsker De virkelig den anden? Jeg kender ham aldeles ikke, kan intet have imod ham, og vistnok har han sine fortrin, da De har valgt ham. Men elsker I virkelig hinanden? Har ikke den daglige omgang som børn bragt Dem til at tro, at interesse var kærlighed? Selv det, at der møder vanskeligheder mod vore ønsker, kan ofte gøre os disse kærere. Elsker De ham højt af alt? Nu, så må Gud følge jer begge! Gid I begge må blive så lykkelige, som mit hele hjerte ønsker det! Tænk da ikke på disse linjer, anse dette som et poetisk digt, jeg af brodertiltro har vist Dem. Men elsker De ham ikke så højt som Gud og den evige salighed. Er De ikke ganske vis derpå? Så gør ikke mig ulykkelig! Alt kan jeg blive ved Dem! Jeg vil arbejde og gøre alt, hvad De og Deres forældre kan forlange af mig! De er min eneste tanke, mit alt, og et digterhjerte banker dybere end noget andet!

Dette er det første og det eneste De skal høre fra mig. Det står til Dem at gøre mine følelser latterlige for verden, men det vil De ikke! Jeg tror at have læst i Deres sjæl, og dette har givet mig et mod, jeg aldrig før besad. Elsker De virkelig

den anden? Nu, så tilgiv mig, tilgiv, at jeg har vovet dette, der da ville være en fornæstelse. Gid I begge må blive lykkelige! Og glem et væsen, som aldrig, aldrig kan glemme Dem. Har mit brev her ikke fornærmet Dem, så tillad mig endnu en eneste gang at se Dem, og jeg vil da læse min bestemmelse i enhver af Deres miner. Brevet selv stoler jeg på, Deres kvindelige hjerte, at de tilintetgør eller giver mig det tilbage. Nu ved De alt! Lev vel, måske evigt lev vel!

Efterskrift: Tro for Guds skyld ikke, at det hele er en digterdrøm af mig! Hele tre måneder har mit hjerte og min tanke kæmpet dermed. Nu kan jeg ikke længere leve i denne uvished, jeg må vide bestemmelsen, men tilgiv mig! Tilgiv mig! Jeg har ikke kunne handle anderledes! Lev vel!

Da hun havde læst mit brev, hørte jeg, at hun var bristet i gråd, var blevet så ulykkelig. Hun havde jo selv i flere år grædt og sørget over, at forældrene var hendes kærlighed imod, nu ... o, jeg vil ingen tanke nedskrive her. Hun sagde: "hvad ville 'A' da tænke om mig, når jeg, selv for hans skyld ville bryde et tidligere bånd, kunne han da ikke frygte det samme!" Hun sagde, at det var hendes pligt at blive den anden trofast, at han ville blive ulykkelig og hang ved hende med sjæl og hjerte! Samme aften som jeg fik dette at vide, var hendes fader og søster kommet. Hun var med dem i parkettet i teatret. Hendes øje søgte mig. Hun var død-